

DRIFT

Schillig - Wilhelmshaven

Een paar kilometer ten westen van Schillig pikken we de dijk weer op. Eerst nog is deze ook hier kalm en onverstoord. Hoog ook en wat saai. Maar dat verandert gauw. De flats van Schillig doemen op en de kwelder verandert van karakter. Op sommige delen is ze kort afgemaaid en is er al wat volk te vinden. Aan de zee kant wordt voorzichtig gezonnebaad, honden worden uitgelaten en er is een witte punttent waar je een afspraak kunt maken voor een originele reportage vanwege je trouwdag. Nu, zo ver zijn Rob en ik nog lang niet.

De overgang van het wat saaie en eentonige kweldertje naar deze zeer dynamische grote mensenwereld voelt aan als een overval. De jeugdherberg ligt naast het onvermijdelijke Kurort dat hier Nordsee Kurzentrum Deutsches rotes Kreuz heet. Grijscharige atleten trainen er stevig op los. De Nordic walking stokken worden hoog opgeheven, door sommigen althans. Er zijn ook atleten die minder energiek zijn. De stokken hangen er sloompjes bij en de atleten zelf hebben alle moeite om hun evenwicht te bewaren. Maar men is in de weer. Ook de strandkorven ontroeren ons. Ze staan

wat wild geparkeerd maar ze doen zo lekker ouderwets aan. Daar schuilt geen gevaar in. Onze blik valt verder op een modern vorm gegeven kerkgebouw. Het heeft iets van een skatebaan en wordt dan ook door iedereen, inclusief meneer pastoor, aangeduid als “God’s own half-pipe”. Zoveel zelfspot waarderen we hogelijk.

Rob neemt ondertussen vijf watersnippen waar en op een wat kalmer stukje kwelder zit een flink koppel kokmeeuwen. Dan staan we bij een slagboom. We dienen drie Euro te betalen om een dagje op het buitendijkse land van Schillig te mogen verkeren. Het moet toch niet gekker worden. Maar dan hebben we ook wat. Een perfect onderhouden en volkomen overzichtelijk ingedeelde kwelder en duinvlakte, met hier een camping voor pak weg duizend tenten, daar een parkeerplaats voor campers, een Hundenstrand, een kitesurfzone en een weide waar gevliegerd kan worden. Op elke honderd meter een vlag die aangeeft of het is toegestaan om ter plaatse in de zee te gaan en als het mag, wordt ook nog de diepte tot waar men zich mag wagen aangegeven. Tientallen reddingswachten turen uit over zee, en toch lijkt niemand ongelukkig. Nou ja, op die ene mevrouw na die haar hond meezeulend verzucht:

“Wo ist denn das Hundenstrand?”

En vlak onder de kust vaart een enorm containerschip voorbij, richting Wilhelmshaven.

We zoeken onze toevlucht op de zomerkade, maar ook daar zijn we niet veilig. Het is een komen en gaan van trimmers en hardlopers waarvan het merendeel zwaar is ingetapet dan wel voorzien van een brace. Fietsers, allen in het bezit van een valhelm, bereiken hier snelheden tot wel tien kilometer per uur. In de verte nadert de strandexpres, een speelgoedtreintje dat mensen kan vervoeren. De chauffeur is meedogenloos. Het is op deze kade verboden om te fietsen en dat laat hij de onverlaten die het verbod negeren, weten ook.

Dit alles roept zeer tegengestelde gevoelens op. Enerzijds heeft het iets ouderwetsigs van de jaren vijftig, toen de wereld nog klein was en overzichtelijk en iedereen tevreden. Aan de andere kant echter word ik overvallen door een groot en treurig gevoel van verveling, ondergang en te vergeefsheid.

Eerst bij het haventje van Horumsiel neemt het georganiseerde vertier voor even afscheid. We hebben de dijk weer voor ons alleen, al weten we dat het slechts van korte duur zal zijn. Rokende schoorstenen en ver in zee stekende pieren geven aan dat de industriezone van Wilhelmshaven niet ver meer is. Ook heeft men aan de voet van de dijk, aan de zeezijde een betonnen baan gemaakt waarop gefietst kan worden. Het wandelen is niet langer zonder gevaar. Elektrisch voortgestuwde fietsers passeren ons met hoge snelheid en wij hebben zo onze twijfel over de stuurmanskunst van de bejaarde berijders. Maar alles gaat goed, tot nu toe.

We zouden haast vergeten dat we hier voor de natuur zijn. En die is er bij tijden ook nog. Zomaar een stukje min of meer ongerepte kwelder. Bloeiend lamsoor en opvallende veel zulte, vroeger zee-aster geheten. Veel meeuwen ook, vooral kok maar toch ook flink wat zilvers. En daartussen visdieven, tureluurs, groenpootruiters, oeverlopers en een enkele wulp. En daar, wat meer richting vaargeul ligt zowaar een zeehond die zich eens lekker uitrekt. Boven ons cirkelt een roofvogel. Hij mist nogal wat veren, wat de determinatie er niet gemakkelijker op maakt. Rob durft als eerste een naam te noemen: "Het zal toch geen zwarte wouw zijn? Dat kan toch helemaal niet in deze tijd?" Tja, durf ik hem tegen te spreken? Niet natuurlijk. We vellen geen eindoordeel. Of beter, we houden het op een zwarte wouw, maar beloven elkaar er met niemand over te spreken.

Dan stuiten we weer op een hek en wandelen in eenzaamheid. Ook nu weer niet voor lang. Nieuwe campings en weiden vol met strandkorven doemen op. Teneinde ons idee dat we hier te maken hebben met de volmaakte wereld verder te ondersteunen, heeft men hier een bolwerk voor de naaktloperij gesitueerd. En ook hier is de indeling in zones meedogenloos. Allereerst is er een FKK-camping en dan zijn er op de kwelder zones voor divers gebruik onderscheiden. Het meest onder de indruk zijn we van de zone die aangeduid is met de tekst:

Ab hier FKK-Bereich
Aufenthalt nur unbekleidet

En wat verderop:
Ab hier FKK-Bereich
Mit Hund
Aufenthalt nur unbekleidet.

Interpreteren we dit alles nu op juiste wijze, en is er de verplichting hier onbekleidet rond te lopen?

Als we al deze decadentie achter ons hebben gelaten staan we eigenlijk al midden in het industriegebied van Wilhelmshaven. Het voelt bijna als een bevrijding. We komen terecht in opgespoten land, dat deels bebouwd is met petrochemische industrie. Maar we hebben, vanaf de

doorgaande weg toch ook uitzicht op flinke lappen grazig land. Al zijn we niet erg welkom: “Betriebsgelände Betreten verboten”. Het ziet er mooi uit en de twee hoogzitten duiden op de aanwezigheid van wild.

Lange pieren steken in zee. Ook daar is alles verboden en zijn overal bewakingscamera's aanwezig: “Verladenhafen für Gas und Chemicalien.” En dat voor alles een plek is bewijzen de kweek percelen voor mosselen, die op niet eens zo ruime afstand van deze pieren te zien zijn. We lopen langs lange, kaarsrechte en brede wegen met maar weinig autoverkeer en trachten het dorp Volltrap te bereiken. Van daar gaat een bus terug naar Schillig waar gekampeerd kan worden. Het liften lukt niet erg. We vervallen weer in de rol van pakezels die naar hun stal sjokken. Te Volltrap echter is de Allerhoogste met ons. Een minuut nadat we de bushalte bereikt hebben verschijnt de laatste bus van deze dag. En na nog tweemaal te zijn overgestapt zijn we op de camping.

De volgende ochtend is het weer zeer matig, regenachtig en fris. Een mooie gelegenheid om het centrum van Wilhelmshaven te bezoeken. We vinden er prachtige dingen, met als hoogtepunt de Kaiser Wilhelm Brücke. Wat een schoonheid toch, zo'n brug die uit eerlijk gietijzer is opgetrokken, die door klinknagels bij elkaar wordt gehouden en die zo'n duidelijke en herkenbare constructie bezit. Niks geen tierelantijnen van vormgevers en andere types die alles maar mooi willen maken. Kennen zij de schoonheid van het eerlijke, het naakte, het onverbloemde dan niet? Goede tweede in onze waardering is een prullenbak waarin men een afzonderlijk gaatje bedacht heeft waar de mogelijk nog brandende sigarettenpeuk in kan worden geworpen.

Het meest in verwarring zijn we vanwege een cafetaria dat enerzijds reclame maakt met de slogan “Bockwurst to go” maar waar men ook de hondenliefhebber probeert te verleiden tot de aankoop van hausgemachtes Hundeneis, bestaande uit leverworst en yoghurt.

Zo is het voldoende voor deze dag. Morgen gaan we verder richting Bremerhaven en Bremen.